

s svojim gostoljubjem bolj druge Hrvate nego sebe in svoje obližje. Od Novega Mesta do Jutrovice je sedem ur, od Metlike tri. Cesta je od Kranjske Radovice dalje tako grda in zanemarjena, da pač ni vredna tega imena.

V drugi strugi.

Ostavlil svojo strugo je
Potočič v teku let
In si izkopal drugo je
In bistro tekel spet.

In kmalu mu glasno pojoč
Skakljale ptice so
In vstajale ljubko cvetoč
Lepé cvetice so.

O naj mu le! — Pri njem sem bil
Poleten solnčen dan
In s tožnim srcem ga motril,
Ko tekel je glasán.

Pozná se še, kjer prejšnje dni
Imel on strugo je;
Temà je tam in mrák noči —
Izkopal drugo je!

Vesel je zdaj in pa glasán,
Ko bil ni nikdar pred,
In krog in krog lepó nastlan
Duhtí mu pisan cvet! . . .

Le mèni ne! . . . Kakó bi rad
Ostavlil žalni pot
In vsaj enkràt, oh le enkràt
Bi togi bil gospod!

—b—

Pismo.

Ko ptičica vesela bom
In pesenco zapela bom,
Da ljubi moj prišel bo spet,
Oj dražji mi ko celi svet!

Teškó, teškó čakála sem
In glasno zanj plakála sem;
Oh! plakal je i on z menój,
Ko hrabro šel je v grozni boj!

Denès pa pismo pisal je
In v njem lepo narisal je,
Kaj vse prestal je bil krepkó
In pa, da se povrnil bo!

Oh, ljubi moj, oh ljubi moj,
Kakó vesela sem s tebój;
Kakó bom spet sprejela te,
Kakó srčénó objela te!

Užé te vidim pred sebo
In solze mi z očij tekó:
Ti ljubček moj, trpel si bil,
Po mèni se bridkó solzil!

Pa proč otožno tožbe zdaj,
In tudi žalost ž njimi v kràj!
Ko ptičica vesela bom,
Saj kmalu te objela bom!

—b—

